

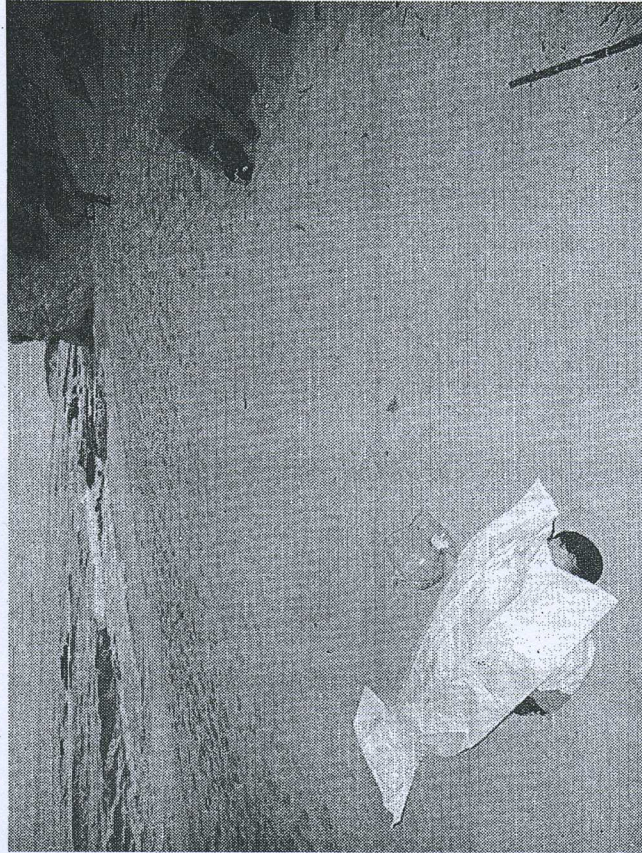
La immigració: els reptes bàsics amb vista al futur

La immigració és un dels reptes polítics més importants que tenim plantejats en aquest inici de segle. Per això hem d'actuar en múltiples fronts, començant pel de les mentalitats

En matèria d'immigració des de la fi dels anys vuitanta es reconeix a Europa que els immigrants són als països europeus amb voluntat de quedar-s'hi a viure per sempre i, alhora, s'accepta que els immigrants desitgen mantenir els propis estils de vida als països d'acollida. Això vol dir que ja no podem enfocar el fet migratori parlant de «persones procedents de fora» respecte a les quals no cal parlar de drets i deures. Tampoc no podem considerar erròniament que parlem de potencials ciutadans amb els mateixos drets i deures que la resta de la població no immigrant, però que els immigrants obtenen aquests drets i tenen deures mitjançant un procés de «desnaturalització» dels seus orígens. Cap d'aquests dos enfocaments no és avui possible si volem afrontar amb èxit el repte de la nova immigració que arriba a Catalunya amb una cultura, unes tradicions i una religió diferent a la nostra base cultural o religiosa.

L'immigrant no és una mercaderia que serveix per solucionar o aguditzar els nostres problemes institucionals, sinó que ell mateix constitueix un repte per al nostre sistema democràtic. Ara allò que se'ns planteja és com abordar els immigrants com a éssers humans portadors de drets i obligacions, sense necessitat que hagin de negar llur nacionalitat d'origen, mitjançant un procés de «neutralització» i adquisició de ciutadania.

És cert que en termes quantitius aquest problema no es presenta de manera imperiosa a Espanya, pel fet

El cadàver d'un immigrant que va ser trobat en una platja d'Algèries i que formava part d'una de les expedicions que intenten entrar a l'Estat espanyol. / EFE.

que el percentatge de població estrangera resident a l'Estat espanyol sobre el total de la població és de l'1,8 per cent (a Catalunya, un 2,4 per cent), una taxa similar a la que tenen Itàlia, Portugal o Grècia i molt inferior a la que registren altres països europeus com ara Holanda (4,9 per cent), França (6,4 per cent), Alemanya (8,6 per cent) i Àustria (9,0 per cent). Tanmateix considerem el tema en termes quantitius seria insuficient i molt poc profitós atendre els reptes de futur. Afeïm de passada que els cens d'immigrants a data de juny de 2000 assenyalava

una diferència de composició entre Catalunya i Espanya.

A casa nostra hi ha un major pes dels immigrants no comunitaris i això comporta un perfil diferent pel que fa a tradició, cultura i religió.

Hem d'insistir en el fet que la immigració és un dels reptes polítics més importants que tenim plantejats en aquest inici de segle. Per això hem d'actuar en múltiples fronts, començant pel de les mentalitats. Com diu Zapata-Barrero, cal tenir clar que l'accés a l'habitatge, l'educació o el mercat laboral faciliten l'arrelament de la im-

migració però no l'asseguren.

- L'immigrant no és una mercaderia que serveix per solucionar o aguditzar els nostres problemes institucionals sinó que ell mateix constitueix un repte per al nostre sistema democràtic

Ara ens cal crear una nova cultura de recepció a favor de l'adaptació dels ciutadans a la situació generada per la presència d'una immigració amb tradició i cultura ben diferent de la nostra. Hem de fomentar una visió plural de la cultura construint una ideologia més multicultural i hem de promoure una nova cultura de la corresponsabilitat basada en compartir els drets i els deures.

A Catalunya haurem reeixit en aquesta qüestió quan constatem que l'immigrant es pot relacionar amb les institucions i les persones sense cap necessitat de justificar els problemes que pugui tenir amb elles per la seva condició d'immigrant, i que si té problemes és per la seva condició de ciutadà, com qualsevol autòcton. Parlem d'una Catalunya capaç de generar un nou espai públic on tots plegats, immigrants i autòctons, puguem sentir-nos com a casa amb naturalitat i comoditat.